

КАМИОН РОМАНИЈСКОГ ОДРЕДА ИЗВЛАЧИ ТОП НА БУКОВЕ

Негдје у другој половини новембра 1941. године нас тројица бораца и један шофе-р из Романијског партизанског одреда доби-ЈШ смо задатак да једним камионом идемо из Рогатице у Ужице по оружје и муницију. Кретали омо се преко Братунца, Љубовије, Рогачице и Бајине Баште. После поноћи 23. новембра стигли смо у Ужице.

Прво што смо прим)јетиЈШ при уласку у град биле су заставе спуштене на пола копља. Нисмо знаЈШ због чега, али нам је једна патрола, коју смо оредли спуштајући ое у град, рекла да су дан раније у трезорима Народне банке догодила експлозија. Неко од диверзалната приликом узбуне за бомбардовање успио је да подметне експлозив у подземним складиштима и кад је то експлодирало, уништена је цијела фабрика и скоро цијела амјена радника, а у другом дијелу трезора веЈШки број грађана, највише жена и Дјецe.

На улицама омо примјетиЈШ плакате на којима је писало: „Пази, петоколонаш вреба!”

Кад је овануло, 23. новембра јавили смо ое Штабу Ужичког партизанског одреда.

Тога дана били омо очевици масовних спровода и сахрана на гробљу изнад Крчагова.

Сутрадан, 24. новембра позвали оу нас у Штаб Ужичког партизанског одреда и рекли да камионом идемо у складиште муниције у Крчагову. Ту треба да натоваримо артиљеријоке гранате и за камион прикачимо један пољски топ и да затим одмах кренемо у правцу Ваљева. Рекли су да ћемо негде око Букова наићи на наше јединице, које су с те стране браниле слободну територију. Чули смо већ раније да Нијемци стално по!кушавају да продру на том положају.

По непознатом терену, пуном планиноких кривина, споро смо се кретали јер је камион био оптерећен, а возио је и без свијетла.

На једком мјесту у мрклој ноћи наједном се проломило: „Стооој!”

Кад смо стали и кад су партизани на том положају видјели да смо им довели топ и муницију, њиховој радости није било краја. Одмах су истоварили муницију и извукли топ на положај.

Ми смо се у току исте ноћи вратили у Ужице.

У Штабу Ужичког партизанског одреда примећивала се 26. и 27. новембра необична ужурбаност. Ми смо чекали наређење да натоваримо оружје и муницију и вратимо се на Романију.

Позвали су нас у Штаб Одред тек 28. новембра и саопштили да наш камион сада потпада под заједничку команду. Наш камион са шофером одмах је, заједно са осталим камионима, ангажован за евакуацију рањеника и опреме у правцу Златибора. Нама тројици спроводника камиона дали су по један грудњак и још нешто опреме и рекли нам да око поноћи имамо последњи воз у правцу Мокре Горе. Даље треба да се сналазимо да стигнемо до Волатице.

У сумрак 28. новембра пред зградом Штаба Ужичког партизанског одреда присуствовали смо незаборавном чину. На згради Штаба била је постављена петокрака звијезда сачињена од оијалица. Испред зграде су биле постројене чете Радничког батаљона. Слушали смо како им говори командант Одред Душан Јерковић и комесар Милинко Кушић. Били омо ту и кад су ови борци с пјеомом кренули ка Кадињачи. Каоније омо у Босни сазнали да су на Кадињачи сви изгинули.

Пола часа пред поноћ кренули омо возом. На Шаргану се већ бјелио снијег. Нас тројица смо се шћућурили у отвореном „ћирином" вашну. Воз лагано вијуга. Ноћ је хладна. Стигли смо пред зору у Мокру Гору. Одатле омо преко брда кренули пјешнице у правцу Брода на Дрини. Првог децембра увече стигли смо у Рогатицу и донијели вијест да се наше онаге повлаче из Ужица...

Славко ШКОРОВИЋ